

ναι τὸ τοῦ Δεξιλάου, ἱππέως Ἀθηναίου ὅστις ἐφο-
νεύθη μὲ τέσσαρας ἄλλους εἰς τὴν μάχην τῆς Κορίν-
θου. Τὸ ἀνάγλυφον τὸν παριστᾷ ἐφιππὸν ἐπιτιθέμε-
νον ἐναντίον ἀνδρὸς, ὅστις ἔπεσεν ὑποκάτω τοῦ ἵππου
του. Ἀλλὰ ἀνάγλυφα παριστάνουν οἰκογενειακοὺς ἀ-
ποχωρισμοὺς συγκινητικωτάτους. Τοιοῦτον εἶναι τὸ τῆς
εἰκόνος μας, ὅπου ἡ σύζυγος ἀποχαιρετᾷ τοὺς οἰκείους
της. Εἰς τὰ μνημεῖα αὐτὰ ἡ καθημένη μορφή συν-
ήθως παριστᾷ τὸν ἀποθανόντα ἢ τὴν ἀποθανούσαν.

σπουργίτης συνοδεύων τὴν ἐρώτησίν του διὰ τρίτου
κτυπήματος.

— Εἶσαι πολὺ σκληρὸς, ἀπήντησε μετὰ γλυκύτητος
ἡ σφαῖρα.

Ἄλλὰ τὸ πτηνὸν ἐπανέλαβε :

— Θέλω νὰ μάθω ποῖος εἶσαι.

— Μὲ ὀνομάζουν λευκόϊον.

— Λευκόϊον! ἀλλ' εἶσαι λευκὸν σύ; Σὲ εὗρίσκει
πᾶρα πολὺ ἄστεϊον!

— Μὴ με ἐμπαίζῃς, εἰμαι ἴσως ὀλιγώτερον ἄσχη-
μον ἀπ' ὅ,τι σᾶς φαί-
νομαι.

— Ὀλιγώτερον ἄ-
σχημον! Ἄ! ἰδοὺ ἁ-
στεία ἰδέα! εἶπε γελῶν
ὁ σπουργίτης.

— Εἶναι ἀληθές, σὲ
βεβαίῳ, ἐπανέλαβε τὸ
λευκόϊον, χωρὶς νὰ φα-
νῇ ὅτι παρετήρησε τὸν
ἐμπαικτικὸν τρόπον
τοῦ διώκτου του.

— Ἐκθαλε λοιπὸν
αὐτὸ τὸ ἄσχημον μαῦ-
ρον ἐνδυμὰ σου καὶ ἄ-
φες με νὰ σὲ ἴδω.

— Δὲν ἤμπορῶ νὰ
τὸ ἐκβάλω, εἶπεν ἡ
σφαῖρα, — πρέπει νὰ
περιμένω.

— Δὲν ἤμπορεῖς
λαμπρὰ, λαμπρὰ! ἀ-
νέκραξε τὸ πτηνὸν κα
ἀπεμακρύνθη.

Μετὰ ἡμίσειαν ὥ-
ραν ὅμως, ἐπλησίασε
καὶ πάλιν ἐτοσίμησησε
τὴν μελαγχροινὴν
σφαῖραν.

— Μοῦ ἔλεγες λοι-
πὸν, ὅτι εἶσαι ὠραῖον, μικρὲ
σδοῦρε; εἶπεν ἀπο-
τόμως.

— Δὲν εἶπα ἀκριβῶς τοῦτο, ἀπεκρίθη αὕτη, — εἶπα
ὅτι θὰ ἔλθῃ καιρὸς ὅτε θὰ ἦμαι ὠραιότερον παρὰ
τώρα.

— Ὅταν θὰ ἀφήσῃς τὸν γεροντιστικὸν σου μανδῦαν
ἴσως; εἶπε τὸ πτηνόν.

— Μάλιστα.

— Καὶ πότε θὰ γείνη τοῦτο;

Ἡ Ἀνάστασις.

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.)

Ἦτο γλυκεῖα πρωία
τοῦ Δεκεμβρίου· ὁ ἡ-
λιος ἔλαμπε, τὰ πτηνὰ
ἐκελάδουν, καὶ ἐπὶ τῶν
φύλλων τῆς δάφνης
ἀντηνακλῶντο αἱ ἀκ-
τῖνες τοῦ φωτός. «Πο-
λὺ καλὰ εἶναι ἐδῶ,»
ἐσκέφθη νεαρὸς σπερ-
γίτης παρατηρῶν ἐκ
τοῦ ὕψους φράκτου
τινὸς τὸν κῆπον ἑνὸς
οἰκίσκου. Ἐπήδησε
τότε ἐπὶ μιᾶς ροδοδά-
φνης, καὶ μὲ ὕψος
προστατευτικὸν κλίνων
ἐνθεν καὶ ἐνθεν τὴν
κεφαλὴν του ἐπανε-
λαβεν, «Ὠραῖα εἶναι
ἐδῶ, πολὺ ὠραῖα!»
Κατόπιν ἐπήδησεν ἐ-
πὶ τῶν πρασιῶν, ἐνῶ
δὲ ἐζήτει κατὰ νὰ φά-
γῃ διέκρινε μικρὰν με-
λαγχροινὴν σφαῖραν,
ὑποκάτω γυμνῆς τινος
ροδῆς· καὶ ἐπλησίασε
διὰ νὰ ἴδῃ τί ἦτο.

Ἀνάγλυφον ἐκ τοῦ Κῆραμεικοῦ.

Τὰπ, τὰπ! ἔκαμε κτυπῶν τὴν σφαῖραν μὲ τὸ ράμ-
φος του, ἀλλὰ δὲν κατῴρθωσεν ἄλλο, εἰ μὴ νὰ ἐκ-
δάρῃ ὀλίγον τὸν ἐξωτερικὸν του ξηρὸν φλοιόν. Ὁ
σπουργίτης ἀπεμακρύνθη περιτορητικῶς· ἐπανῆλθεν
ὅμως εἰς τὴν ἐπίθεσιν, καὶ τρέχων εἰς τὴν σφαῖραν
τῆς ἔδωκε δυνατώτερον κτύπημα.

— Ὡ! σᾶς παρακαλῶ, παύσατε, μὴ με κτυπᾶτε
πλέον· εἶπεν ἱκετευτικῶς ἡ σφαῖρα.

— Εἰπέ μοι λοιπὸν ἀμέσως ποῖος εἶσαι, εἶπεν ὁ

πὸν, ὅτι εἶσαι ὠραῖον, μικρὲ σδοῦρε; εἶπεν ἀπο-
τόμως.

— Δὲν εἶπα ἀκριβῶς τοῦτο, ἀπεκρίθη αὕτη, — εἶπα
ὅτι θὰ ἔλθῃ καιρὸς ὅτε θὰ ἦμαι ὠραιότερον παρὰ
τώρα.

— Ὅταν θὰ ἀφήσῃς τὸν γεροντιστικὸν σου μανδῦαν
ἴσως; εἶπε τὸ πτηνόν.

— Μάλιστα.

— Καὶ πότε θὰ γείνη τοῦτο;